

Pohádky z Podzámecké zahrady

Daniela Hebnarová

Osnova

Jak Podzámecké víly tančily pro zeleného skřítku	6
Diamantová pírká pro Mátku.....	10
O velikém psovi	13
Jak se budí vítr	17
Povodeň	20
Slzy zeleného skřítku	23
Vzkaz moudré sovy	27
Barvy podzimu	31
Vánoční	34
Novoroční.....	37

Obrázky v knize byly generovány umělou inteligencí v programu Canva.

Milá vnoučata,

tři Podzámecké víly jsem napsala pro vás. Pro každé, nejenom pro ta moje. Vlastně ze začátku to tak bylo. Četla jsem svým vnoučatům pohádky, české pohádky. Pak jsem je zkusila pomalu upravovat podle nálady malých posluchačů, a nakonec jsem si je začala vymýšlet sama. Víly z Podzámecké zahrady jsou maličkými anděly přírody. Pomáhají chránit stromy, keře, květiny i zvířata. Sice zatím je tomu mnohdy naopak a příroda pomáhá jim, ale nebude to dlouho trvat, a vyrostou. Vyrostou tak, jako děti a jako my všichni, kteří jsme byli dětmi i vnoučaty (i když někteří z nás už na to trošku zapomněli).

Amálka, Málka i Alka nás provedou Podzámeckou zahradou, která se stala jejich domovem, který sdílejí společně s dalšími bytostmi, zvířaty i květinami. Vítají sluníčko, povídají si s větrem, deštěm, naslouchají stromům, snaží se pomáhat všem, kteří je potřebují. Rozdávají radost a ta se jim vrací zpátky. Čím více jí rozdají, tím více se jí zpátky vrátí. A ze zahrady se jim radosti vrací opravdu hodně, ale musí chodit s očkami otevřenými, protože to nejkrásnější se mnohdy skrývá na tom nejobyčejnějším místě.

Tak zkusme taky projít Podzámeckou zahradou na jaře, v létě, na podzim i v zimě a pokud půjdeme tiše se srdíčkem otevřeným, třeba je někde zahlédneme nebo alespoň zaslechneme. I když to bude v dálce a v mlze. Jsou tady, v naší zahradě, tři maličké Podzámecké víly, které se ji snaží chránit. A v tom jim můžeme pomoci my ostatní, alespoň do té doby, než vyrostou.

S láskou všem vnoučatům Vaše

Daniela Hebnarová (babička Danko)

Jak Podzámecké víly tančily pro zeleného skřítku

A bylo v Podzámecké zahradě skoro jaro. Zmrzlé sněhové jazýčky ustupovaly zubatému sluníčku do stínu spící trávy. Holé větve stromů šuměly ve větru, ťukaly jedna do druhé a budily život pod kůrou.

Kořeny starého platanu lenivě zívly a vzduch se zachvěl příslibem tepla. Zvědavý paprsek nahlédl škvírkou kůry do zimního světla třech podzámeckých víl. Amálka, Málka a Alka se celou zimu tulily v postýlkách z pampeliškového peří ke svým voňavým snům.

Nejmenší víla Alka nadzvedla padáček z pampelišky a paprsek vklouzl do vílího tepla. Málka a Amálka se zavrtěly a nadechly a z očí setřely stopy zimního spánku.

Dobré jaro, dobré jaro, dobré jaro... Šest bosých vílích nožiček klopýtá cestou jarního paprsku do slunce.

Před starým platanem je ještě kousek zimního stínu. Bosé nožky rozespalých víl se zachvěly střípkem zimního dechu. Ani kožíšky z nenarozeného mechu ještě nezahřály.

Amálka, Alka a Málka se zasněně opřely zavřenýma očima o zatoulaný paprsek. Jen pár dnů bude trvat sušení zmrzlé trávy a tři páry střevíčků, utkaných z pavoučího vlákna, stále čekají

pod postýlkou. Tři malé podzámecké víly konečně procitly do jara a těšily se, až si je brzy obují.

Na věži zámeckého kostela odbíjely hodiny. Bimbam, bimbam a zahnalý poslední záchvěv spánku malých víl do padáček pampelišek pod kořeny starých stromů.

„Vstávej i ty, Amálko,“ volají Málka i Alka a velká zvědavá očka nakukují do vstávajícího sluníčka i pod bílou postýlku nejstarší z víl na tři páry odložených střevíčků.

Amálka znovu vklouzla do postýlky, přitáhla si k bradě nadýchanou pampeliškovou peřinu, a ještě se na chvíli snažila vrátit do snů, ale marně. Málka a Alka ji nenechaly. Vytáhly zpod postýlky střevíčky, dováděly a tančily, ale najednou ... Málka bolestně vykřikla. Střevíček se na podrážce roztrhl vedví. Bosá nožka sklouzla po dřevěné podlaze a malá tříška se Málce zadřela do nožky.

To bylo pláče a slziček. Amálka vyskočila z postýlky, přiběhla k Málce a posoudila celou nehodu. Tříška držela, střevíček se rozpadl a nešťastná a bolavá Málka prosila obě víly, aby jí pomohly. Co dělat?

„Já zůstanu s Málkou a ty, Alko, doběhni k Dlouhému rybníku pro pomoc,“ rozhodla Amálka a tišila plačící vílu.

Alka se bosá rozběhla k rybníku, u něhož zůstával zelený skřítek. „Strýčku skřítku, strýčku skřítku,“ volala malá podzámecká víla, „pojd’ se mnou pomoci naší Málce, probudila se z dlouhého spánku, roztančila a tříška z podlahy se jí zapíchla do nožičky.“

„Samé hlouposti,“ brblal zelený skřítek, „kdyby panenka neskákala, nožičku by si nelámala, nemám čas, nevidíš, kolik je tady práce? Musím vyčistit Chotkův rybník, Na Divokém kačeny přepočítat, kapříky na Dlouhém prohnat a vůbec, víš vůbec, co to je mít všechny rybníky v zahradě na starosti?“ bručel, bručel, ale jenom jako. Všechny víly měl moc rád a rád se díval, jak dovádějí, rád poslouchal jejich štěbetání, těšil se z jejich smíchu a radosti, kterou v zahradě nešetřily.

„Ale strýčku,“ prosila udýchaná Alka, „když bude mít Málka bolavou nožičku, nebude moci každé ráno tancovat a vítat sluníčko před Pompejskou kolonádou.“

„No, tak to by se mi ale opravdu nelíbilo“, procedil pod zeleným vousem, vklouzl do červených holínek a společně s Alkou spěchal za bolavou vílou.

Pod starým platanem bylo neveselo. Slzičky se jako kapky rosy kutálely trávou, nožička bolela a nešťastná Málka čekala netrpělivě na svého zachránce.

Zelený skřítek od Dlouhého rybníka chvátal. Alka mu sotva stačila. Vidina toho, že by ráno nezačínalo zvonivým smíchem malých podzámeckých víl, ho pobouzela ke kalupu. Nebyl sám, koho každé ráno těšily malé víly i hejno pávů, které vyslechlo Alčinu prosbu, pokyvovalo dlouhými krky a doprovázelo strýčka skřítku. Když se každé ráno sluníčko, které probudil vílí tanec, vyhouplo na oblohu a ozářilo střechu Arcibiskupského zámku, pávi okamžitě rozevřeli vějíře per a odráželi všechny barvy

světa v trávě, vodě i ve vzduchu, který už voněl jarem. I jim by se stýskalo i jim by chybělo vílí dovádění.

Pod platanovým pařezem to nebylo na dlouhé léčení. Zelený skřítek pohladil Málku po vlasech, rukávem jí setřel slzičky z tváří a jeho obratné prstíky natotata vytáhly zabodnutou třísku. A ani to nebolelo. Pavoučí nití, do které se chytila jedna vílí kapička krve, zavázal poraněnou nožku.

„Dneska z tance nic nebude, nožička musí odpočívat,“ zabručel pod vousy ke všem třem vílám. „Ale my, strýčku, nemáme bolavé nožičky,“ odpověděly Amálka a Alka. A jako poděkování nazuly střevíčky a roztančily se pro zeleného skřítku. Tančily jenom dvě, protože třetí podzámecká víla musela odpočívat, ale tančily překrásně. A skřítek a za ním i hejno pávů a taky sluníčko a já, úplně v koutku a strašně maličká, jsme se s vílami radovali a vítali dobré jaro.

Diamantová pírká pro Málku

Sluníčko se vyhouplo nad střechu Arcibiskupského zámku už několikrát a Málka se stále nepřidávala k vílímu tanci. Roztržený střevíček smutně zasunutý pod postýlkou čekal a čekal.

„Kdy už s námi půjdeš vítat ranní sluníčko, Málko, nožičku už máš zahojenou, nebo ne?“ ptaly se obě víly, ale ta třetí se k tanci příliš nechystala. „Mám roztržený střevíček,“ odpověděla a smutně vzdychla. Co teď. Kdo pomůže spravit starý nebo ušít nový? Amálka se zamyslela a vzpomněla si na moudrou sojku z Pavího dvora. Bez meškání se za ní rozběhla. „Sojko, sojko“, volala malá víla a mezi všemi husami, krůtami, bažanty, holuby i jinými opeřenci způsobila značný rozruch, ale sojka nikde. „Co se děje, co se děje“, vykřikovala nenechavá straka na celou zahradu a pečlivě se zadívala na stříbrný odlesk ve víliných vlasech. Moudrý havran přilétl blíž ke zdobenému zábradlí, přes které nakukovala zvědavá vílí očka.

„Co tady hledáš, Amálko, proč voláš sojku?“ „Strýčku havrane, potřebuji poradit, Málka si roztrhla střevíček a nemůže žádné ráno tančit před Pompejskou kolonádou, nemůže s námi vítat sluníčko a rozdávat radost. Zelený skřítek jí ošetřil nožičku, ale kdo spraví střevíček? Kdo a čím spraví střevíček utkaný z pavoučího vlákna tak, aby křehkou vílí nožku při tanci netlačil a nebolel?“

„Proč nemůže Málka tancovat bosá, vždyť je to přece víla?“, ptal se moudrý havran a zobákem si uhlazoval černá pírka.

„Už je to dávno, strýčku havrane, co mohly víly v Podzámecké zahradě tancovat bosé. Na všech cestičkách, na louce i pod stromy je spousta střepů, které tam zůstaly po lidech. Rozbité sklenice, láhve, plechovky ubližují nožkám podzámeckých víl, proto musíme tančit ve střevíčkách.“

Havran se dlouze zamyslel, podíval na Amálku a souhlasně pokýval moudrou hlavou: „Tak, tak, to musíme Málce pomoci.“ „Ták, ták,“ přidalo se hejno hus, krůt i pár bažantů, kteří rozhovoru, maličko nezdvořile, naslouchali. A najednou přiletěl blíž holoubek s diamantovými pírky. Posadil se na rantlík zábradlí Pavího dvora, jenom kousek od Amálky a řekl: „Vezmi si pro Málčin střevíček moje diamantová pírka, kterými střevíček opravíš, jsou heboučká a jemná a Málku při tanci nebudou tlačit ani bolet.“

Amálka radostně zatleskala ručkama a s obrovskou vděčností se usmála na holoubka. „To jsi moc hodný, že nám chceš pomoci, ale jak ta pírka dostanu?“ „Musíš mi je vytrhnout“, řekl holoubek a maličko se zachvěl jako by zimou a snesl se za Amálkou k zemi.

„To přece nemůžu, holoubku, bude tě to bolet?“ vyděsila se Amálka, ale moudrý havran, který stále postával poblíž, se sám nabídl, že pírka vytrhne. Dlouhým zobákem zajel do diamantových peříček a jeden, dva, tři, pírka byla v Amálčině

dlani. Holoubek se na Amálku usmál, v očích se mu maličko zalesklo, zamával křídly a odletěl.

Havran s Amálkou donesli diamantová pírka pod platany a společně opravili Málčin střevíček. Ta, celá šťastná, opravený střevíček vystlaný holubími pírky, nazula a vyběhla na louku plnou rozkvetlých sasanek. Tančila pro Amálku, pro havrana, ale hlavně pro holoubka s diamantovým peřím, kterému chyběla tři pírka.

O velikém psovi

Jaro šlo pomaličku do léta a všemi vchody přicházela denně do Podzámecké zahrady spousta návštěvníků. Už od rána, sotva víly dotančily a pozdravily nový den, slýchaly ozvěnu kroků a hovorů. Někdy se i trochu bály. Ne všichni lidé věří, že jsou, a někteří by jim mohli dokonce ublížit. A obzvláště pokud se nepodívají na tabulku na bráně u vchodu a vezmou si s sebou do zahrady psa, který si hraje, skotačí, běhá a v zápalu hry a lovu pronásleduje pávy, zajíčky i ostatní zvířata, která na jaře hnízdí a vyvádějí mladé. Každé takové mládě, které se ještě nedokáže samo o sebe postarat, má z cizích strach, a ten největší jeho maminka. Všechny tři podzámecké víly řešily totéž každé jaro. Jak je všechny uchránit. Oblečeny do zelených šatů, to, aby splynuly s trávou, hlídaly nory a hnízda, ale naštěstí nebyly samy. A já vám řeknu, jak to všechno začalo.

Když se nová tráva na jaře pomaličku a zvědavě vykoukla podívat, jestli jí už nebude zima, když sluníčko začalo všechny hrát do kožíšků a zmrzlých tlapek, když vytáhlo ze země první jarní pozdravení, rozezněla se zahrada zpěvem ptáků a křikem pávů. Holubi, kachny, havrani, husy a ostatní mžourali do sluníčka a zvědavě se ptali: „Ták, ták, už je čas? Už můžeme přivést do jara mláďata? Už nám je, větře, neofoukneš, mrazíku, nespálíš?“

„Je to tak,“ pokyvovalo hlavou sluníčko a vítr a hlavně mrazík. Slibovali na svou duši a na psí uši, že už nebudou zlobit. Z vajíček, vyhřátých maminčiným teplem, se líhla všelijaká drobotina a na stromech, v keřích i v norách bylo veselo a živo. Veselo bylo také pod starým platanem, kde si víly každý den povídaly o zázracích zrození nových obyvatel Podzámecké zahrady.

Jedno sluníčkové odpoledne, kdy víly odpočívaly v teple pampeliškových postýlek a sbíraly sílu do večerního tančení nejenom pro zeleného skřítku, uslyšely divný šramot a funění.

„Kdo by to mohl být? Že by se k nám zatoulal malý ježek?“ ptala se ostatních nejmladší Alka a přitáhla si pampeliškovou peřinu skoro až k bradě. Odvážnější a starší Amálka vyskočila z postýlky a podívala se škvírou kořenů ven z domečku.

„Je to pes!“ zvolala se strachem Amálka a rychle se vrátila do bezpečí pampeliškové peřinky.

Co teď? Psi přece do zahrady nemohou a nesmí. Co tady to veliké a zvědavé zvíře pohledává? Přišlo třem podzámeckým vílám ublížit? Myšlenky bloudily maličkými hlavičkami a pes stále funěl v nebezpečné blízkosti. Svým dokonalým čumákem nasál jejich vůni. Zarazil se a zaštěkal. „Co se to v zahradě děje?“ ptalo se sluníčko a vykouklo z pomačkaných mraků, na kterých si maličko pospalo.

„V zahradě je pes,“ volala moudrá sojka a zvířátka utíkala do bezpečí. „V zahradě je pes!“ křičeli na sebe pávi a předávali

vzkaz až k rybníku husám a kačenám. I diamantový holoubek se zachvěl strachem o svá mláďata a ukryl je do tepla křídel.

„Kde je pes?“ zeptalo se sluníčko a zamířilo svazek paprsků do zahrady. Zahrada se rozsvítila a ten nejteplejší paprsek se zabodl vetřelci přímo do čumáku. Zalechtal ho v nose a pes kýchl tak silně, že se otřásl celým tělem a znovu a znovu. Sluníčko ho šimralo na vlhký čumák padajícími paprsky a pejsek s mohutným kýcháním utíkal z jeho dosahu stínem vysokých platanů.

„Utíkej pejsku, utíkej, honí tě vítr divokej,“ volaly malé víly na prchajícího vetřelce a radostně tleskaly ručkama. A pes opravdu utíkal, až se za ním prášilo, a zastavil se až za bránou do zahrady.

A v zahradě teprve až teď nastal vytoužený podvečerní klid. Všechna zvířata si oddechla a tři podzámecké víly svým večerním tancem děkovaly sluníčku i větru.

A ten veliký zatoulaný pes se poslušně vrátil ke svému pánovi, který ho hledal a který se o něj bál.

I toho velikého psa měl někdo rád a ten někdo si ho už příště určitě velice pečlivě pohlídá, aby se mu doopravdy neztratil.

Jak se budí vítr

Dlouho nepršelo. Sluníčko vysušilo cestičky v zahradě na hnědý hliněný prach, větve stromů se choulily v bezvětří k sobě a listy hledaly alespoň kousek chladivého stínu. Tři podzámecké víly unaveně procitly do nového horkého rána, ale střevíčky zůstaly pod postýlkami. Ani dneska nevíťaly nový den tancem. V domečku pod starým platanem bylo veliké horko.

Veliké horko bylo v celé zahradě. A žíznivé sluníčko jako by kornoutem z paprsků vysávalo vodu z rybníků, potůčku a nepohrdlo ani posledními kapkami rosy, které se držely stébel trávy.

Ani pro zvířata to nebyl dobrý čas. Ta úpěnlivě hledala střípky stínu a dívala se k obloze, jestlipak nepřifoukne vítr alespoň několik mraků plných deště.

„Tak a je čas něco dělat,“ řekla si nejstarší Amálka a polehounku otevřela dvířka vílího domečku. Protáhla se pomaličku malou škvírkou, to aby dovnitř pustila co nejméně horka, které číhalo za dveřmi a roztahovalo se po celé zahradě.

Zahrada se ponořila do horkého ticha, ani větve stromů nešuměly, ani pávi nekřičeli, ani stéblo trávy se nezachvělo. Amálka se rozhodla najít strýčka skřítku a poprosit ho o radu. Nehledala dlouho. Na kraji Dlouhého rybníka seděl ve

vysušeném rákosí a díval se na hladinu, kterou sluníčko nemilosrdně vysávalo svými paprsky.

„Strýčku skřítku, co se stalo, proč všechno vadne, proč nezaprší?“

„Nejspíše usnul vítr, který měl přivát mraky plné teplého deště,“ odpověděl moudře skřítek a posmutněle se díval na lesknoucí se hladinu rybníka. I tady ubývalo vody a břehy se ztrácely v blátě.

„Tak ho musíme probudit, ale jak, jak se budí vítr? Kdo může probudit vítr dříve, než všechno v zahradě uschne?“

„Zkus zajít do Pavího dvora,“ poradil skřítek, „a uvidíš.“ Amálka pochopila. Kdo jiný než páv by mohl probudit vítr. Kdo jiný má tak silný hlas? A pávů jsou v zahradě desítky. Pokud se spojí a zakřičí společně, vítr se určitě probudí.

A stalo se. Amálka poprosila nejstaršího páva o pomoc. Do dvora se slétli pávi i pávice, dokonce i malá pávátko, protože jsou od narození velmi zvědavá. Co se bude dít? Pávi roztáhli vějíře z per do slunečních paprsků. Od nich se barevná světýlka odrazila a putovala nebem přímo ke spícímu větru. Pošimrala ho v nose a vtom začal paví koncert. Tedy přesně paví křik, který byl nepřeslechnutelný i vysoko na nebi. Stoupal a linul se až k spícímu větru.

Vítr se probudil a taky trochu zastyděl. Musí přifoukat mraky k polím, horám, městům i zahradám. I k té naší Podzámecké. Foukal a foukal. Mraky se kupily a spojovaly, na nebi vytvářely

různé tvary a těžkly plné letního deště. A pak se to stalo. Konečně začalo pršet. Pršelo do korun stromů, déšť umýval listy, vpíjel se do trávy, zaléval květiny a plnil potůčky i rybníky.

Pršelo a pršelo. Cestičky se rozblátily a pan hlídač vzal veliký svazek klíčů a zahradu zamkl. Protože když prší a cesty a cestičky v zahradě jsou plné vody, musí být v zahradě klid, aby mohla voda vsáknout tam, kde je potřeba, aby boty návštěvníků rozblácené cesty neničily, aby mohla zahrada v klidu pít a odpočívat do krásy.

Amálka poděkovala pávům, kteří svým křikem probudili vítr a za děti slíbila, že je nebudou honit, hlavně malá pávata, protože ta se bojí. Jsou to taky ještě malé děti, ale paví.

Další ráno si všechny tři víly obuly střevíčky a roztančily celý Paví dvůr. Tančily pro pávy, vítr, déšť i sluníčko, protože bez nich by nebyla zahrada tak kouzelná.

Povodeň

Ale déšť neustával, ani vítr se neutišil. Tři podzámecké víly naslouchaly ve svém domečku klapotu velkých dešťových kapek a hučení větru. Mlatové cesty v zahradě se rozblátily, půda už nechtěla pít a voda byla najednou skoro všude. I pod starý platan nakukovaly kapky, které se spojily do malého potůčku. Za zdí zahrady zvedala řeka Morava ramena, aby v nich udržela vodu, která stoupala a hrozila vylitím z břehů.

Amálka a Málka se s obavami dívaly kolem sebe. Jenom nejmladší Alka radostně tleskala ručkama a vesele volala: „Budeme mít u domečku potůček. Můžeme po něm posílat lodičky z oříškových skořápek a chladit si nožky.“ Ale starší víly její radost nesdílely. Bály se povodně.

Povodně v zahradě se báli i lidé. Odpustili vodu z Mlýnské strouhy, uzavřeli její přítok do rybníků a potůčků, připravili pytle s pískem a chystali evakuaci zvířat. Co kdyby řeka Morava neudržela vodní proud v korytě a voda se vylila do zahrady?

Velké vody se bála i zvířata ve voliérách, v Pavím dvoře, ve výběhu i ta, která žijí volně v zahradě.

Déšť ani vítr neslábl, řeka Morava stoupala ke břehům a zlověstně hučela. Stromy se k sobě nakláněly a snažily se

podepřít větvemi. Kořeny se bořily hlouběji a hlouběji do rozmáčené hlíny.

Vtom někdo zabouchal na dveře vílího domečku. „Kdo to je?“ starší víly s obavami i strachem nahlédly škvírkou ven do bouře a větru. Před platanem stál strýček skřítek. Červené holínky skoro celé ve vodě, která se už točila kolem starého platanu. Na nejnižší větev stromu usedlo káně z Pavího dvoru a čekalo.

„Všechny tři musíte okamžitě do bezpečí, pod platanem bude za malou chvíli spousta vody, která vám může zatopit domeček,“ řekl co nejklidnějším hlasem, aby víly ještě více nepolekal. „Ale kam půjdeme?“ zeptala se nejstarší víla a z hlasu bylo poznat, že se bojí nejenom o sebe, ale i o své mladší sestřičky.

„V koruně starého jasanu v dutině stromu je domeček, ve kterém bydlela veverka Zrzečka. Ta už tam není a domeček je prázdný. V něm přečkáte bouři, vichr i blížící se velkou vodu.“

„Ale jak se tam dostaneme?“ ptala se Málka a hlásek se jí chvěl slzičkou strachu.

„Venku na vás čeká káně, a to vás do domečku odnese na křídlech,“ dovysvětlil skřítek a s obavami se díval na vodu, která už se mu dostala do holínek.

„Strýčku skřítku, není to nebezpečné? Káně je dravec, neublíží nám?“ zeptala se s obavami nejstarší víla.

„Neublíží, neboj se. Je to káně Kačka, každý den se z koruny stromů těší vaším tancem a chce se vám nějak odměnit, tak vás zaneše do bezpečí,“ odpověděl skřítek a s obavami hleděl na rostoucí potůček.

To už víly neváhaly a neotálely ani chvíli. Sbalily si malý raneček se třemi páry střívků a opatrně otevřely dveře. A voda už se zvědavě plížila k postýlkám.

Se stromu slétlo káně, roztáhlo křídla a všechny tři se mu posadily na záda. Chytily se za mokrá pírka a káně se s nimi vzneslo do koruny stromu.

Po veveře zůstala velká postýlka a taky nějaké oříšky. Víly moc poděkovaly, zamávaly svému zachránci na cestu a ten už se strýčkem skřítkem letěl dál pomoci někomu jinému, kdo to v bouři potřeboval.

Slzy zeleného skřítky

Čtyři dny řádila bouře, které dal někdo jméno Boris. I bouře mají svá jména a toto jméno znělo jako skučení a syčení větru, který cloumal větvemi stromu, v němž usnuly tři malé podzámecké víly. Postýlka hřála, v domečku po veverce Zrzečce bylo teplo, nahřáté z předchozích horkých letních dnů, a tak víly spaly a spaly.

Na promočené zemi sčítali lidé i zvířata škody, které přinesla do zahrady voda. Popadané stromy, polámané větve, rozblácené cestičky, nové laguny, promáčené nory, pelíšky i hnízda ptáků. A tak se sušilo, větralo, čistilo a uklízelo. Do zahrady se znovu vracel život.

Strýček skřítek obešel všechny rybníky a jezírka, pomohl vodě najít cestu z laguny do potůčků, prokopal obrovské louže na cestách a voda se blátem vracela tam, kam patří.

I v Pavím dvoře už bylo veseleji. Kachny si čechraly promoklá pírka, holoubci vrkali, husy, krůty, slepice tápkaly po rozbláceném dvoře a hledaly něco dobrého k jídlu. Kozy s oslíkem natahovaly krky ke šťavnaté trávě, zajíčkovi sušili nory... a znovu se ozýval křik pávů. Jenom káně Kačka se nervózně rozhlíželo po okolí a čekalo.

Pod starým platanem se stále držela voda. Zabydlela se v pokojíčku malých víl a rozlila pod postýlky, police i pod stůl. Zabrala si celý domeček jenom pro sebe. „Tady už se nebudou moci víly vrátit,“ povzdechl si strýček skřítek, když viděl tu spoušť. „Ale kam půjdou? Snad je nenapadne odejít ze zahrady. Odejít pryč. Kdo by chránil zahradu, kdyby její andělé zmizeli? Už nikdy bychom neslyšeli cinkot jejich hlásků, netěšili se z tance, kterým vítají každé nové ráno. Moc by nám všem chyběly!“ strachoval se strýček skřítek a do očí mu vstoupily dvě diamantové slzy. Skřítcí nepláčou, ale pokud se tak jednou stane, jejich slzy se změňí v kouzelný diamantový střípek. Dva malé třpytivé střípky spadly skřítkovi do dlaní.

„Skřítku!“ zavolal hlas, který zazněl skřítkovi do ucha, „chci tvoje diamantové slzy!“ Skřítek se otáčel a rozhlížel kolem sebe, ale nikoho neviděl. Asi se mu to jenom zdálo. Ale ne, hlas se ozval znovu. „Co chceš za své diamantové slzy?“ ozvalo se znovu odněkud z blízka.

„Chci domeček pro tři podzámecké víly,“ bez velkého rozmýšlení řekl skřítek a rozevřel dlaň. Dva třpytící se diamanty odrážely paprsky slunce, které se do nich zabořily. A stal se malý zázrak. Paprsky nadzvedly diamanty a ty se rozplynuly v jejich světle. Světlo zesílilo a rozsvítilo mohutný platan na konci aleje. Strom se rozzářil, větve i listy světélkovaly jako tisíce světlušek. To byla krása. Skřítek si musel zakrýt oči, aby ho z té záře nepálily, ale šel tam, kam ho paprsky vedly.

Platan javorolistý byl jedním z nejstarších a nejvzácnějších stromů v zahradě. Byl tak vzácný, že se mu dostalo té cti být chráněný. Sluníčko dalo skřítkovi za jeho slzy domeček pro víly v překrásném stromě. A dole, v pletenci kořenů, byly malé komůrky. Postýlky s pampeliškovými peřinami, poličky a police, stůl i židle. Všechno třikrát. Pro Amálku, Málku i Alku. Sluníčko mu za diamantové slzy splnilo jedno jediné přání. Už se budou mít kam vrátit.

Skřítek se rozběhl k Pavímu dvoru. „Kačko, Kačko,“ volal na káně, které netrpělivě čekalo v domečku sokolníků. „Musíme víly probudit a vrátit domů“. „Ale vždyť mají utopený domeček ve vodě, kam půjdou?“ ptalo se nevesele káně a pomalu se chystalo vzlétnout.

„Mají nový domov,“ radostně zavolal skřítek a ukazoval káněti cestu k novému platanu. Káně zakývalo hlavou a vzlétlo k domečku veverky, kde se právě probouzely tři podzámecké víly.

Amálka i Málka už byly vzhůru, ale nechtěly vzbudit nejmladší sestřičku. S obavami přemýšlely o tom, co s nimi bude dál. Kam půjdou, kde budou žít.

Najednou zaslechly šustění křídel, na větev přilétlo káně. Víly se maličko vyděsily, protože káně lesní je přece jenom dravec, ale poznaly Kačku z Pavího dvora a šly jí vstříc. To už byla vzhůru i Alka a přidala se k sestřičkám.

„Vezměte si střevíčky a letíme,“ řekla Kačka a tvářila se tajemně. „Kam? Vždyť máme určitě domeček pod vodou,“ vzdychla

Amálka, ale balila si střevíčky a popoháněla mladší víly. Kačka mlčela, ale v očích ji hrály jiskřičky, skoro tak diamantové, jako slzy strýčka skřítky, ale mnohem veselejší.

Víly nasedly na Kaččina záda, rozloučily se s veverčíným domečkem a zavřely oči, aby se jim z té výšky netočila hlava. Netrvalo dlouho a Kačka bezpečně přistála u nového platanu. Víly se nevěřícně dívaly do dveří nového domečku. Kdo tam bydlí? Proč nás Kačka donesla právě sem? Honilo se jim v hlavičkách.

„Tak vás vítáme doma,“ řekl strýček skřítek a vystoupil ze stínu větví do sluníčka, které ho ozářilo diamantovými paprsky. A víly vešly a samou radostí se rozplakaly. Nebyly to diamantové slzy, byly to vílí slzy radosti a vděku. Ty jsou taky kouzelné. A přinášejí radost nejenom tomu, kdo pláče, ale i tomu, kdo tu radost způsobil.

Vzkaz moudré sovy

Po dlouhých dnech byla zahrada konečně otevřená, bouři už připomínaly jenom hromady dřeva z ulámaných větví stromů a několik mrtvých kmenů. Podzimní sluníčko prohřívalo vlhké pelíšky, hnízda a nory. Zvířata ve voliérách, ve výběžích i volně v zahradě se hřála v paprscích babího léta.

V novém vílím domečku to vonělo bylinkami. Na poličkách se sušil heřmánek, máta, levandule, růžové lístky, rozmarýn, kopřiva a mnohé další. To moudrá sova učila nejstarší Amálku, jak pomáhat, když bolí břicho, jak přiložit jitrocelový lístek, k čemu je čaj z borůvek i okvětní lístky z měsíčku. I víly se musí mnohému učit, aby mohly pomáhat zraněnému zvířátku, ptáčkovi vypadlému z hnízda nebo pávátku, které sezobalo něco nezdravého.

„To je potíž i v naší zahradě,“ vysvětlovala moudrá sova Amálce, která ji pozorně poslouchala „Jaká?“ zeptala se Málka a začala dychtivě naslouchat. Věděla, že sova umí krásně vyprávět a chtěla slyšet mnohem víc. „Povídej, povídej,“ prosila i Alka a sepjala malé ručky. A sova se nenechala dlouho pobízet.

„Do zahrady míří každý den spousta návštěvníků, velicí i malí, dospělí i děti. Někteří jenom projdou, někteří pobudou déle. Někteří odhazují odpadky, papíry ze svačiny, papíry od čokolád,

sladkosti, plastové i skleněné láhve do trávy, do rybníků nebo i do voliér a výběhu zvířat. Někteří zvířata přímo krmí, a to není dobré. Hlavně pro mláďata.“

„A proč ne, vždyť to lidem chutná,“ ozvala se Málka. Amálka se na ni přísně podívala. Ale sova se nezlobila a pokračovala ve vyprávění: „Mnohé z toho, co chutná lidem, není dobré pro zvířata. Mnohdy je velice bolí bříška, a taky proto jsou víly – andělé přírody, aby jim pomohly. Proto sušíme bylinky, proto učím Amálku, aby věděla, jak jim pomoci. Ale může se stát, že ani voňavé bylinky nepomůžou.“

„A co se stane pak?“ ptala se Alka a dopředu se bála toho, co moudrá sova odpoví. „Pak může zvířátko nebo ptáček odejít přímo do nebe a už se nikdy do zahrady nevrátí,“ odpověděla a maličko se zamyslela, jako by si na něco neveselého vzpomněla.

„My chceme taky pomáhat, i když jsme ještě maličké!“ zvolaly svorně obě mladší víly, „ale jak?“

Sova se zamyslela a zakroutila hlavou: „Pomůžete..., už vím jak! Víte, kde roste jinan? To je ten obrovský strom, který má na podzim žluté listy ve tvaru malých vějířků. Potřebuji jeho listy.“

„Nač? Co s nimi budeme dělat?“ „Nebud’ zvědavá, budeš brzy stará,“ řekla s úsměvem sova a obrátila se znovu k bylinkám.

Málka s Alkou věděly, kde listy najdou. Nejednou se k jinanu zatoulaly a obdivovaly jeho krásu. Někdy si s ním taky povídaly. Že to nejde, že stromy nemluví? Ale kdepak. Se stromy se povídat dá. Jenom to musíte zkusit. Pozorně naslouchat

stromům s otevřenýma očima i srdcem a vnímat jejich sílu, čistotu i krásu.

Do domečku se vrátily udýchané, ale s jinanovými lístky. Sova přidala list do kotlíku s vodou a voda se začala barvit do žluta. Sytá žlutá barva, k čemu bude? „Ještě mi doběhněte k Pavímu dvoru pro husí brko,“ poprosila sova a stále něco mumlala do žluté páry.

Najít husí brko nebyl problém a víly nemusely daleko. Před domeček je zavál vítr. Sova už čekala u stolečku se skleničkou plnou žluté tekutiny. Před sebou měla kousek papíru. Nasadila si brýle, zobákem zaštípla husí brko a mohla začít psát: „NEKRMTE NÁS, MŮŽETE NÁM UBLÍŽIT.“

Papír s tak důležitým vzkazem pro kolemjdoucí přilepily všechny společně pryskyřicí z kůry dvou smrků na ohradu výběhu v Pavím dvoru. A zvířata i ptáci na znamení souhlasu a podpory otiskli na papír svoje tlapky, kopýtko, pařátky, prostě nožičky, které si namočili do blátivých kaluží okolo.

A pokud už ten papír na ohradě nevisí, pokud jej třeba strhl vítr, tak prosba k velikým i malým lidem, dospělým i dětem, prosba tří podzámeckých víl a moudré sovy zůstala v očích a srdíčkách všech zvířat, na které se návštěvníci chodí do zahrady tak rádi dívat.

Barvy podzimu

Léto šlo do podzimu velice rychle. Dny se zkrátily, tma přicházela brzy a zahrada se zahalila nejenom do mlhy, ale i do barev a vůní, které s podzimem souvisí. Stromy se předháněly ve žluté, červené, oranžové i hnědé nádheře, kterou s pomocí větru setřásaly z větví. Listy zasypaly cesty i cestičky, louky, záhony, hladiny rybníků i břehy potůčků.

Tři podzámecké víly se těšily ze spadaneho listí, posílaly je po vodě jako barevné lodičky. Barvy stromů se hrdě odrážely na hladině rybníku až na jeden. Úplně na konci, na kraji břehu, zůstal keř nebo malý stromek, na který podzim zapomněl. Listy mu sice maličko zhnědly, ale po barevné nádheře ani památky. Stromek stydlivě zvedal tenké větve, aby mezi nimi ukryl obyčejné, už trochu usychající listy.

„Kdybych tak měl stejně krásné barevné listy, jako stromy kolem,“ smutně si povzdechl a na spodních větvíčkách se objevily kapky... ale nebyla to rosa, ani mlha.

Nejstarší Amálka zpozorněla, rozuměla řeči stromů, vždyť to byla víla, i když ještě malá. „Co by se dalo pro stromek udělat?“ přemýšlela. A najednou to bylo tady. Zavolala na obě mladší víly a společně se vrátily do svého domečku pod starým platanem. „Musíme stromečku pomoci,“ řekla sestřičkám, když ukončila své vyprávění o tom, co slyšela u rybníka. „Ale jak?“ ptaly se obě mladší víly.

A Amálka věděla. „Obarvíme mu listy barvami podzimu, které si samy namícháme.“ A už začala zadávat úkoly Alce i Málce, které jí

dychtivě naslouchaly.

„Ty, Málko, nasbírej jinanové listí, tím dostaneme žlutou, pamatuješ, jak jsme s ní psaly cedulku na ohradu Pavího dvora? A taky pár květin heřmánku, ten žlutou barvu zahustí. Ty, Alko, zaběhni za oslíkem a popros ho o pár žíní a taky prasátko o pár štětín na štětec. Já natrhám červené bobulky z červeného tisu za Pompejskou kolonádou, ale moc opatrně, jsou jedovaté, ale zabarví listy červeně. Když spojíme červenou se žlutou, dostaneme třetí barvu podzimu – oranžovou, do které můžeme přidat pár kuliček rakytníku.“

A tak se všechny rozběhly po zahradě sbírat vše potřebné a netrvalo dlouho, a byly připraveny k plnění tajného poslání. Amálka měla namíchanu červenou, se kterou musela velice opatrně, bobulky jsou jedovaté. V jedné skořápce byla červená a ve druhé smíchala červenou se žlutou na oranžovou a ve třetí byla pouze žlutá.

V zahradě už byla tma. Víly se potichoučku vydaly k rybníku. Na cestu jim svítil paprsek měsíce, který moc dobře věděl, proč a kam se vypravily.

Všechny stromy už spaly, ani větřík nefoukal, ani větve se o sebe neopíraly. Malý podzimem zapomenutý stromek usnul jako první. Ve snu se mu zdálo, že má nádherné barevné listy, které s pýchou zvedá ke sluníčku a posílá po hladině rybníka.

Víly dlouho neotálely, štětce nabraly barvu a listy se začaly proměňovat v tu nejkrásnější paletu podzimu. Tři velké roje světlušek svítily, aby byly barvy co nejkrásněji nanесeny, rozetřeny, smíchány. A byly. Stromček se ve snu maličko zachvěl. Zdálo se mu, že ho někdo hladí po listech a šimrá ve větvích.

A bylo hotovo. Unavené, ale šťastné víly si s radostí prohlížely výsledek své práce. A potichoučku, aby nikoho neprobudily, se vrátily domů přímo do postýlek a do snů. Tak moc je to noční malování zmohlo.

Ještě někdo se zvědavostí a úplně tiše pozoroval jejich práci i jejich radost. U rybníka je viděl strýček skřítek.

Ráno, když se zvedla mlha, odešel k záhonu růží, které ještě odolaly večerním mrazíkům. Zůstaly tři poslední. Červená pro Amálku, oranžová pro Málku a žlutá pro Alku. Růže za radost pro malý stromek, který neuvěřitelně zhlížel svoji podzimní proměnu na hladině Dlouhého rybníka, úplně jako ve snu.

A radostně se probudily i tři malé Podzámecké víly. Protože radost, kterou rozdáte, se mnohonásobně vrátí nejenom vílám, ale i dospělým a dětem.

Vánoční

Martin na bílém koni do Podzámecké zahrady nepřijel. Poslední listy stromů opadaly a sluníčko chodilo spát čím dál tím dříve a probouzelo se později. Zahrada se zavírala odpoledne a návštěvníků ubývalo. Vítr byl studenější a studenější a z nebe občas padaly drobné kapky, které mrazík ještě na obloze měnil v maličké krupičky ledu.

V domečku pod starým platanem bylo před zimou hodně práce. Z nasušeného mechu a ptačích pírek vyrobily víly novou teplou náplň do peřinek a polštářků, ucpaly všechny škvíry, aby se do domečku nedostala zima a studený vítr. Jako každý rok i letos se po Vánocích ukládaly k dlouhému zimnímu spánku, ze kterého je probudilo až jarní sluníčko.

Poslední adventní týden všechny práce v domečku vrcholily. Postýlky byly naplněny ptačími pírkami, sušenými levandulovými kvítky a meduňkovými lístky, to, aby se vílám sladce spalo a snilo. A do Vánoc zbývalo jenom pár dnů.

Jednou v podvečer, když se zahrada pomalu halila do tmy, zaslechly víly hudbu. I přes zavřená okna zámku pronikala do zahrady a zapadala do zmrzlé trávy. Stromy pohupovaly větvemi a vstřebávaly tóny svátečního adventního koncertu. Všechny tři víly tiše naslouchaly a nebyly samy. Naslouchala i zvířata v Pavím dvoru, strýček skřítek, dravci ve voliérách,

naslouchala celá Podzámecká zahrada. Štědrý den už ťukal na dveře. Když hudba dozněla a světla na zámku zhasla, procitly víly z hudebního snu. Poprvé se po dlouhé době zastavily.

„Málko, Alko, domeček máme provoněný, zateplený a připravený na zimu, ale budou Vánoce a my nemáme pro zvířátka a kamarády žádné dárky,“ vyděsila se nejstarší Amálka a obě mladší víly se udiveně otočily za sestřičkou: „Co budeme dělat? Štědrý večer už je zítra?“ Nejmladší Alka se zamyslela, usmála a řekla: „Dáme jim to, co mají nejraději a co umíme, zatančíme jim, zatančíme ten nejkrásnější vánoční tanec.“ „Ale je zima a v zimě tančit nemůžeme, bude nám přece chladno,“ podivila se Amálka, ale nápad nejmladší sestřičky jí začal vrtat hlavou. „A teď půjdeme spát, ráno moudřejší večera,“ řekla s potutelným úsměvem a uložila mladší sestřičky do postýlek. Sama však do postýlky nešla. Posbírala zbytky sušeného mechu, sušených okvětních lístků, ptačích pírek a pavoučích nití. Z toho všeho vyrobila kostýmy třech sněhuláků. Vždy tři teploučké koule pro každou vílu.

Na Štědrý večer, když poslední návštěvníci i zaměstnanci odešli a pan správce zamkl zahradu, se všichni, kteří zůstali, shromáždili u Dlouhého rybníka. Pod velikým stromem, který nazdobily stovky sněhových vloček a měsíc nasvítíl stříbrnými paprsky, si zvířátka i skřítki předávali dárky. Všichni až na tři Podzámecké víly. „Kde jsou naše víly, snad už nám neusnuly zimním spánkem, máme tady pro ně dárky,“ ptali se strýčka skřítky, který se tvářil tajuplně, protože vše věděl a Amálce s kostýmy sněhuláků pomáhal.

A vtom se to stalo. Nad Dlouhým rybníkem zakroužily roje světlušek a pod nimi na zamrzlé ploše začali tančit tři malí sněhuláci. Všechna zvědavá očka i dlouhé krky se zaměřily na plochu a nastalo ticho. To dokonce i pávi zmlkli a kačeny a husy přestaly kejhat a s údivem sledovaly, co se děje. Sněhuláci se kolébali, jako by je houpaly mořské vlny, točili se, přeskakovali jeden druhého, pak tančili všichni společně, pak dováděli a ztráceli se jeden druhému.

Nakonec vystoupili z rybníka a pozvali zvířátka ke společnému vánočnímu tanci. A to už je všichni poznali, byla to jejich Amálka, Málka a Alka. Strýček skřítek pískal do rytmu tance, ptáčci se přidali, zajíčci tleskali tlapkami a zahrada se vánočně roztančila. A to byl ten nejhezčí vánoční dárek pro všechny od Amálky, Málky i Alky. Daly to nejlepší, co mohly, protože tančily se srdíčkem na dlani pro ty, které měly rády.

Novoroční

V domečku pod starým platanem bylo ticho. Okýnka i škvíry v podlaze byly ucpány suchým mechem s okvětními lístky. Aby ani mráz, ani vítr, ba ani třpytivé sněhové vločky nemohly nakukovat dovnitř a budit tři malé víly ze zimního spánku.

O půlnoci na Nový rok se však zahrada rozzářila odleskem ohňostrojů a zachvěla hlukem dělobuchů, které s lidmi vítaly nový rok. Sněhové polštáře, na nichž si pospávaly větve stromů, se sypaly k zemi a ozvěna výbuchů probudila spící zvířata v zahradě. Ptáci si přitáhli hlavičky pod křídla, aby se novoroční hromování děsilo co nejméně. Zajíčkové zakryli tlapkami ouška mladým, aby se nebáli.

V Pavím dvoře ale nastal zmatek. „Co se to v zahradě děje?“ štěbetali vrabci a posílali ten dotaz dál hlasitou poštou až k Dlouhému rybníku. To už byl vzhůru i strýček skřítek a spěchal všem vysvětlit, že se nemají čeho bát. „To jsou jenom oslavy, které se líbí lidem. Bohužel už mnohem méně zvířatům, které žijí v Podzámecké zahradě i těm, které žijí ve městě, v lese, na louce, prostě všem zvířátkům na světě.“

Ještě někoho ten sváteční hluk probudil. Nejdříve procitla nejmladší Alka a se strachem budila sestřičky. Myslela si, že znovu zuří bouře. Bála se povodně, na kterou měla z léta nehezké vzpomínky. Málka ji objala, ale i ona z ohňostrojů neměla žádnou radost.

„Neboj se Alko, to je jenom oslava nového roku, tak lidé slaví,“ vysvětlovala plačící sestřičce. To už se probrala i nejstarší Amálka. „Pojďte ke mně do postýlky, tady se nebudete bát. Než to všechno skončí, budu vám vyprávět pohádku,“ řekla. S úsměvem odhrnula peřinu, aby se k ní z každé strany přitulila sestřička. Amálka začala povídat.

Když zahrada v zimě pospává na sněhových závějích, které navál vítr, paní meluzína zpívá svoje zimní písničky v korunách stromů, z nebe se sype spousta třpytivých sněhových hvězdiček, přichází zimní vílí královna, aby každé spící víle splnila její největší přání.

Začala s povídáním Amálka. Obě sestřičky dychtivě naslouchaly. „Jak může vědět, co si víly přejí? Vždyť spinkají.“ Malinko nezdvořile namítla Alka a přerušila vyprávění. Amálka se jenom usmála a pokračovala s pohádkou.

Každá dospělá víla má svůj úkol, podle toho, kde žije, koho musí chránit a komu musí pomoci. Lesní víly chrání les i lesní zvířata, vodní víly zase vody s vodními tvory. A my? My jsme zahradní víly. Naším úkolem je pečovat o stromy, keře, květiny i zvířata v zahradách, trpělivě vysvětlovala Amálka.

Jednou přišla zimní královna víl ke krásné zahradní víle: „Co by sis vílo přála?“ zašeptala do ouška malé květinové princezny. „Chtěla bych mít nejdelší zlaté vlasy, diamantové šaty, skleněné střevíčky a na rukou i na nožkách zlaté šperky. Chtěla bych být nejenom nejkrásnější, ale i nejbohatší víla ze všech víl.“

„Je to trochu divné přání, ale budiž. Až se na jaře probudíš, bude vyplněno.“ Královna zmizela a víla se nedočkavě ponořila do zimního spánku.

Čas letí rychle. Zimu vystřídalo jaro. Sluníčko rozpustilo sních svými teplými paprsky a vzbudilo i naši vílu. Slib zimní královny víl se vyplnil. Měla nádherné dlouhé vlasy, pod postýlkou ležely skleněné střevíčky, na židličce byly rozprostřeny diamantové šaty a na stolku se třpytily zlaté šperky. To bylo radosti. Květinová víla se začala oblékat, zdobit šperky, česat si vlasy. Strojila se skoro celý den. Úplně zapomněla, že se musí pozdravit se sluníčkem, vyslechnout zvířecí bolístky, stromy i keře potěšit, deštík nebo vítr přivolat a všem pro radost zatančit. „Nevadí,“ řekla si, „zítra vše stihnu. A navíc všichni puknou závistí, až mě uvidí.“ Zítra se ale opakovalo totéž. Nemohla se na sebe vynadávat a opět zapomněla na své poslání.

Po několika dnech konečně vyšla ze svého domečku od svého zrcadla. Chtěla se roztančit, ale skleněné střevíčky bolely a tlačily. Chtěla se zatočit, ale předlouhé zlaté vlasy se jí zamotaly do křoví a do kopřiv. Těžké diamantové šaty ji táhly k zemi, zlaté šperky se rozkutálely v trávě. Tam zůstala ležet i ta nejkrásnější víla, která zapomněla na to, že smyslem jejího života je pomáhat a rozdávat radost. Skleněné střevíčky se rozbily, diamantové šaty ušpinily, šperky rozkutálely a dlouhé vlasy se omotaly šípkovými větvičkami i suchým jehličím. Už to nebyla ta nejkrásnější víla, ale uplakaný bolavý uzlíček neštěstí.

S vílou to nevypadalo dobře, ale protože je to pohádka, nakonec všechno dopadlo dobře. Zvědavou straku přilákal třpyt šperků i diamantů na šatech. Letěla zpět za ostatními a

všem o konci snu krásné víly popovídala. Zvířata mají dobré srdce, rozeběhla se na louku a pomohla nešťastné víle. Rak ji vystříhal z křoví, ale vlasy nezachránil. Ty tam zůstaly namotané na pichlavých větvičkách. Ostatní pomohli vyvléci diamantové šaty, posbírali sklo ze střevíčků i rozházené zlaté šperky. Z trávy a květin vykouzlili nové šaty. Déšť zablácenou vílu umyl, vítr ji celou usušil.

Uplakaná víla všem moc děkovala. Ale styděla se za otrhané vlasy a bolavé nožky. Myslela si, že je ošklivá. Ale všichni jí odpustili. Věděli, že udělala chybu a poučila se z ní. Navíc odpouštět všem, které máme rádi se má a není to vůbec těžké. Dokonce se má odpouštět i těm, které moc rádi nemáme, a to někdy těžké je.

„To byla ale hezká pohádka, Amálko, ještě jednu, moc prosím,“ žadonila Alka. Vůbec se jí z teplé postýlky a sestřiččiny náruče nechtělo. „Alespoň do té doby, než to přestane venku bouchat, prosím.“ „Tak dobře, ale ta už bude kratší,“ odpověděla Amálka a maličko zívla jakoby zimní únavou...

... A ta druhá pohádka, ta už bude na vás děti.

To, aby i Amálka mohla klidně usnout, když už to konečně ve městě přestalo bouchat, svítit, hvízdát. Když už konečně přišel nový rok. Tak i v něm celé Podzámecké zahradě, městu a nám všem jenom to nejlepší.

S láskou vaše babička Danko

Tyto pohádky vznikly v rámci projektu

**Místní akční plán rozvoje vzdělávání v ORP Kroměříž IV, registrační
číslo projektu CZ.02.02.XX/00/23_017/0008277,
který je spolufinancován Evropskou unií.**

Kroměříž 2025

**Spolufinancováno
Evropskou unií**

